

Slovo k povzbuzení na neděli 14. července 2024, na 15. neděli v mezidobí – B
Biblická čtení: Am 7,12-15; Ž 85; Ef 1,3-14; Mk 6,7-13

Milé sestry, milí bratři,

v **evangelium** dnes máme před sebou **zprávu o vyslání Dvanácti** podle Markova sepsání. S drobnými odchylkami ji najdeme i u Matouše a Lukáše: **Pán Ježíš vysílá** svých Dvanáct apoštolů do světa, svěřuje jim Boží **moc** nad nečistými duchy a dává jim **pokyny**, jak se mají na cestu vybavit, respektive **nevybavit**, a jak mají s poselstvím evangelia obcházet jednotlivá místa. **Apoštolové tak učiní**: Jdou do světa, **volají** k obrácení, **vyhánějí** mnoho **zlých** duchů a **uzdravují** nemocné pomazávající je olejem.

Text promlouvá asi nejprve k těm, kterým – nehodným – je nějak svěřena apoštolská a kněžská služba. Nicméně bezpochyby promlouvá **i k nám všem ostatním**. Jako celek i ve svých detailech. Zkusme se dnes společně zaměřit například na **tři z nich**...

Prvním je poznámka evangelisty, že **Pán Ježíš** své učedníky **vysílá** «po dvou». V tom je skryto určitě něco **víc než jen pragmatičnost**, že **dva** si mohou navzájem pomáhat, že se mohou doplňovat, případně zastoupit, že dva zmohou více než jeden. To vše platí, ale vyslání po dvou je **hlubší**. Upozorňuje, že **schopnost spolupráce** s druhými ke službě evangelia patří, že hlasatel evangelia se nikdy nemůže cítit jako solitér, jako jeho jediný zprostředkovatel. Naopak, měl by být schopen **spolupracovat i s ostatními**, kterým je svěřeno podobné poslání.

Což pochopitelně **neplatí jen** o explicitním hlásání evangelia, anebo jen o spolupráci v církevních obcích, ve farnostech. **Spolupráce** lidí dobré vůle je nezbytná u **jakéhokoli dobrého** díla. Každé dobré dílo, k němuž je člověk Bohem povolán, je vždy nějak Boží, je nějakou – i když třeba jen docela implicitní (ale někdy o to intenzivnější) – **formou Kristova evangelia**, podobou **Kristovy přítomnosti**.

A tak zkusme **zazpytovat svědomí**, jak jsme na tom **se schopností spolupráce**, se schopností se rozdělit o práci **na dobrém díle**. Tedy za předpokladu, že se vůbec o nějaké dobro snažíme, že se k dobrým dílům Pánem Ježíšem necháváme vysílat...

Druhým detailem, momentem je Kristovo **nařízení** apoštolům, «aby si na cestu nic nebrali, jen hůl; ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty». Aby se stali **poutníky** podobnými samotnému Ježíšovi, **nezajištěnými** na této zemi a spoléhajícími se na Boží prozřetelnost.

I tato výzva se týká nejprve **apoštolů**, jejich vyslání do světa. Následně pak všech **putovních** hlasatelů evangelia, zvláště v dobách prvotního křesťanství, všech **misionářů** v následných dějinách církve či těch, kteří měli a mají Pána následovat **v chudobě** zasvěceným životem.

Ale základní výzva **k určité nezajištěnosti** na tomto světě se opět má týkat **všech Kristových následovníků**. Jak ostatně vyplývá i z nejednoho Kristova slova určeného všem lidem na jiných místech evangelia. Výzva **k nezajištěnosti v putování světem** se dokonce týká **všech lidí**, patří k určitému **ideálu** lidství, proto podobné výzvy najdeme například u některých antických filozofů vyzývajících k něčemu podobnému své žáky, potažmo všechny lidi.

Doslovně výzva k nezajištěnosti zjevně **neplatí** všem. Pověštinou musíme mít i nějaké **zásoby** chleba, nějaké **mošny, peníze** či vícero bot anebo šatů. **Alegoricky**, přeneseně však **ano**. Příliš se nezajišťovat na cestu životem. Určitá bytostná **pozemská nezajištěnost totiž** ke křesťanské i lidské existenci patří, patří k charakteristice **Kristova poutníka**, Kristovy poutnice, **člověka** na tomto světě.

Jsou přeci **důležitější věci** než pozemská hmotná zajištěnost. Především náš vztah s Pánem Bohem a také vztah s druhými lidmi. A ideály. Ty jsou rozhodně důležitější **a bez určité nezajištěnosti** – totiž otevřenosti, schopnosti vyjít ze sebe a nechat se překvapit, ba i

improvizovat – vztahy a ideály pěstovat **nejde**. Přílišnou snahou o pozemskou zajištěnost nám navíc právě tyto podstatnější skutečnosti – vztahy – mohou **uniknout**. Pro úpornou snahu být zde zajištěn, pojištěn a vybaven můžeme **přestat vnímat** Boha a druhé lidi a s nimi i mnohé ostatní Boží ideály, ona dobrá díla, na nichž jsme povoláni spolupracovat. Například díla milosrdenství, lásky, pomoci, spravedlnosti, ty někdy jsou dokonce **v protikladu** se zajišťováním sebe sama.

Pro přílišnou snahu se zajistit do budoucna nám může **uniknout i přítomný okamžik**, ten, ve kterém jediném se prožívá **vztah s Bohem** i s druhými **lidmi**, ve kterém se děje **vyslání** k dobrým dílům, ve kterém se dobrá díla **konají**, ve kterém se prostě **žije**.

O nezajištěnost jako životní postoj se třeba trochu **snažit**. Aktivní **snahou** se nezabývat příliš pozemskou zajištěností, **zkušeností** krásy nezajištěnosti se postupně rodí ona **bytočná nezajištěnost** týkající se nějak všech segmentů lidského života. Nezajištěnost neznamená nezodpovědnost, lehkovážnost, hazard anebo dokonce příživnictví na úkor druhých. **Naopak**, to je **nezajištěnost**, která je **otevřená** a stále **hledá**: Boha, lidi i dobro. Nezajištěnost stále hledá, proto má naději, že najde a že učiní, co má, protože si nikdy nemyslí, že by již byla u cíle, že by již veškeré dobro bylo vykonáno.

Možná tedy zkusme trochu **zazpytovat** svědomí i v otázce, jak jsme na tom se zajištěností v nezajištěnosti, s nezajištěností a odhodláním...

Třetím možným **momentem** k rozjímání je **zpráva** evangelisty, že apoštolové «pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je». V těchto slovech můžeme číst určitý evangelijní základ budoucí **svátosti pomazání nemocných**, kterou pak popíše apoštol Jakub: «Je někdo z vás nemocný? Ať si zavolá představené církevní obce (tedy kněze) a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně; modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se nemocný dopustil hříchů, bude mu odpuštěno». Je to **pozdání pro nás pro všechny** se této krásné svátosti nebát a naopak po ní toužit, požádat o ni, kdykoli vážněji onemocníme. Pro **kněze** je evangelijní zpráva připomenutím, že udělování svátosti nemocných je součástí jejich poslání, má být jejich **kněžskou radostí**.

V poslání uzdravovat nemocné však můžeme číst ještě mnohem **obecnější povolání** týkající se opět nějak nás všech, byť každého trochu jinak. Necháme-li stranou specifický rozměr, který pro sebe v Kristových slovech mohou číst všichni **lékaři a zdravotníci**, pak poslání pomáhat uzdravovat nemocné je pozváním se například pokusit nějak pomoci různě **nemocným lidským vztahům** kolem nás. A protože **všichni** žijeme ve vztazích, poslání se týká **všech** nás.

Jak se uzdravování vztahů může dít, naznačuje propojení uzdravování nemocných s posláním **vyhánět zlé, nečisté duchy**. Máme se pokusit vyhánět zlo z našich mezilidských **vztahů**, nakolik je to komu z nás s Boží pomocí možné, a tak pomáhat k jejich uzdravení a oživení. Samozřejmě s pokorným vědomím vlastní nemocnosti a zloby.

Že je naplňování tohoto poslání opravdu **důležité**, nám připomíná nejen dnešní evangelium, ale i **zkušenost**, jak jsou to často právě **nemoci** našich (vzájemných) **vztahů**, jež nám **brání** vidět Boha i druhého člověka, jež nám brání ve skutečném obrácení se k Boží lásce, dobru.

Snažíme se o to aspoň nějak?

Milé sestry, milí bratři, **jako pozvání ke spolupráci** s druhými na dobrých dílech, jako pozvání k určité bytočné **nezajištěnosti** v tomto světě a také ke snaze **uzdravovat** nemocné vztahy, vše s pomocí Boží, **můžeme** dnešní evangelium číst opravdu **všichni**.